

forslag er det forandret til: „Fruentimmer, der drive Utugt som Næringsvej . . .“, med andre Ord, selve det Forhold, at Utugt er bleven drevet som Erhverv eller Næringsvej, hvad man nu vil, skal være det afgørende. Jeg kan finde det overordentlig ulæseligt, jeg kan finde det overordentlig forkasteligt, at det Forhold finder Sted, men jeg kan paa ingen Maade indrømme, at det er kriminelt, og jeg tror heller ikke, det kan betragtes som saadant efter tidligere bestaaende Love, hvorimod det ganske sikkert herefter vil blive det. — Slutningen af Lovforslaget er jo det, der behandler Forholdet om Kufferi og Tilstedelse af Afgang til Boliger eller Ublejning af Boliger for der at øve Utugt. Det forekommer mig, at efter de Love, vi allerede have, er dette Forhold saa strengt ramt og egentlig saa umuliggjort, at der ikke behøves Ændringer i det. Men det, som for mig staar som Hovedsagen, det er, at denne Lov ikke alene er en Lov til Ophævelse af den lovhemlede Prostitution, men at det tillige er en Lov, der indeholder et Forbud mod Utugt, og som trækker Utugten ind i en Kategori, hvorunder den ikke har været regnet for. Det er Grunden, der gør det umuligt for mig at forhandle paa dette Grundlag, og som gør, at jeg maa opfordre det høje Ting til at stemme for den foreliggende Dagsorden.

Th. Nielsen: Den foreliggende Dagsorden maa jeg fraraade det høje Ting at stemme for, og jeg skal uden at komme ind paa Sagens Realitet — hvad jeg naturligvis ikke har Lov til — søge med saa Ord at begrunde, hvorfor jeg maa fraraade det høje Ting at stemme for Dagsordenen. Det er jo erkendt baade af den ærede 2den Landsstingsmand for 10de Kreds (Frijs), som førte Ordet for Dagsordenen og af den højtærede Minister, at vi her have med et meget alvorligt Samfundssonde at bestille, som det vel er værd at overveje, hvorledes, jeg vil ikke sige, vi kunne faa Bugt med, men hvorledes vi paa bedst mulig Maade skulle indstrænke. Det er jo ogsaa det høje Ting bekendt, at for nogle Aar siden kom der til Rigsdagen en Adresse, underskrevet af 264,000 Mænd og Kvinder, i hvilken man udtalte sig meget bestemt mod den Lovhjemlede Prostitution. Jeg tillader mig at bruge det Udtryk til Trods for, at jeg nok hørte, at den højtærede Justitsminister ikke syntes derom. Han mente, at dette Udtryk alene var lavet i Agitationsøjemed. Det tror jeg nu ikke, det er, i det mindste ikke, hvis man ved Agitation vil forstaa noget mindre godt. Ja, Agitation imod

den Sag kan vel ikke betragtes som andet end som i Virkeligheden et Gode, men man er jo tilbøjelig til at forbinde med Agitation noget mindre godt. Jeg tror, at man ved at bruge det Udtryk har ment at bruge et træffende og rammende Udtryk. Den Adresse, der kom her til Rigsdagen er vel maaske den, der har været talrigst underskrevet, og i denne udtaler man sig meget bestemt imod den bestaaende Ordning. Det maa ikke forundre os, at Sagen har vakt Betyrning i vide Kredse. Vi maa ikke være blinde for, at en stor Del, maaske ogsaa af den bedre Befolkning, ja uden at sige for meget, den bedre Del, den intelligentere Del, ja ogsaa den fysisk dygtigste Del af Befolkningen tit vandrer til Hovedstaden. Jeg behøver blot at pege paa Arbejdskræfterne, der komme herind, Soldaterne, der skulle ligge her, og de mange Studenter, der komme herind, baade til Polyteknisk Læreanstalt, til Universitetet og Landbohøjskolen — de ere jo alle studerende. Efter hvad der er blevet oplyst for mig og, som jeg tror, er Tallet paalideligt, gaar der omtrent en Fjerdedel af hele denne Ungdom til Grunde, en Fjerdedel af de unge Mænd og Kvinder, som vandrer her ind til Hovedstaden. Det er en trist Kendsgerning. Man har sagt, at det er vel ikke værre paa dette Omraade her til Lands end i andre Lande. Det turde dog vel være, at vi i den Henseende staa paa Højden eller paa Højderne, og det er en sørgelig Kendsgerning. Jeg er noget bange for, at vi ved at vedtage denne Dagsorden ville bestyrte den Tanke, at dette høje Ting ikke vil befatte sig med denne Sag, egentlig vil lægge den til Side som noget, man helst ikke skal tale om. Jeg vilde gerne, at Stillingen var en saadan, at vi kunde blive fri for at tale om den, og jeg siger, det er i høj Grad sørgeligt, at Tilstanden er en saadan, at vi ere nødte til her som andetsteds, at befatte os med dette Samfundssonde. Jeg er imidlertid bange for, at man misforstaar det, og jeg synes heller ikke, det er helt uden Grund; thi de Indvendinger, som den ærede Taler, der forsvarede Raastanden om Overgangen til den næste Sag paa Dagsordenen, fremhævede som Grund til, at han ikke kunde behandle Sagen, forekomme mig dog kun at være af den Betskaffenhed, at Lovforslaget meget godt vil kunne ændres. Det var naturligt at ændre det i den Retning, som det burde. Der har i Folketinget været stillet Forslag om, at Utugterhvervet skulde frigives, hvad den ærede Minister gjorde opmærksom paa, og det er ikke i det andet Ting fra Forretningsordenens Side gjort